

Balada noastră

Bragagiu

În amurg se stinse zarea
Și din bezna tot crescândă
Apăru însingurarea
Și molatecă, și blândă.

Ea la margine de cale
S-așeză-n suspine dese
De mă copleși în jale
Și-n oftări neînțelese.

Iar din cer o melodie
Ninge-n sunete de rază
Parcă-a dor o veșnicie
Avântată scânteiază.

Stelele ca strune clare
Constelațiile sună
Când mai dese, când mai rare
Când cu ceață, când cu Lună.

Iar înalturi risipesc cu
Fulgii mari sortiți să cadă -
Notele lui Porumbescu
Se cutremură-n „Baladă”.

Și vioara nopții strânsă
Rupe nourii în lături
Când aprinsă, când mai stinsă
Prin căderile de-omături.

De un veac și jumătate
Melodia înfioară
Și în suflet, și-n departe
Cu tristețea ei amară.

Calea Robilor doar taie
Chiar în două bolta toată
Și mă doare, și mă-ndoaie
Muzica însingurată.
Victor Bragagiu